

KODEKS PRAWA KANONICZNEGO

Kanon 604

§ 1. Do wspomnianych form życia konsekrowanego dochodzi stan dziewic, które - wyrażając święty zamiar gruntowniejszego naśladowania Chrystusa - są Bogu poświęcone przez biskupa diecezjalnego według zatwierdzonego obrzędu liturgicznego, zostają zaślubione mistycznie Chrystusowi, Synowi Bożemu, i przeznaczone na służbę Kościołowi.

§ 2. Dziewice mogą się zrzekać dla wierniejszego wypełnienia swojego zamiaru oraz dla służby Kościołowi, odpowiadającej ich własnemu stanowi i wykonywanej przy wzajemnej pomocy.

KATECHIZM KOŚCIOŁA KATOLICKIEGO

922. Począwszy od czasów apostołskich dziewice i wdowy chrześcijańskie, powołane przez Pana, by poświęcić się Mu w sposób niepodzielny w większej wolności serca, ciała i ducha, podejmowały za aprobatą Kościoła decyzję życia w stanie dziewictwa lub dożgonnej czystości "dla Królestwa niebieskiego" (Mt 19, 12).

923. "Wyrażając święty zamiar wierniejszego pójścia za Chrystusem, dziewice zostają poświęcone Bogu przez biskupa diecezjalnego według zaaprobowanego obrzędu liturgicznego oraz mistycznie poślubione Chrystusowi, Synowi Bożemu, i włączone w służbę Kościoła". Przez ten uroczysty obrzęd (*Consecratio virginum*) "dziewica staje się osobą konsekrowaną, transcendentnym znakiem miłości Kościoła do Chrystusa, eschatologicznym obrazem tej niebieskiej Oblubienicy i przyszłego życia".

924. "Obok wspomnianych form życia konsekrowanego" stan dziewic obejmuje kobiety żyjące w świecie (lub mniszki), które poświęcają się modlitwie, pokucie, służbie braciom i pracy apostołskiej, stosownie do ich stanu i odpowiednich charyzmatów ofiarowanych każdej z nich. Dziewice konsekrowane mogą się zrzekać, by wierniej wypełniać swoje postanowienie.

POSYNODALNA ADHORTACJA APOSTOLSKA OJCA ŚWIĘTEGO JANA PAWŁA II VITA CONSECRATA

7. Radością i nadzieją napawa fakt, że znów rozkwita dziś starożytny stan dziewic Bogu poświęconych, którego istnienie w chrześcijańskich wspólnotach jest poświadczone od czasów apostołskich. Dziewice konsekrowane przez Biskupa łączą się szczególną więzią z Kościołem lokalnym, któremu służą z poświęceniem, chociaż pozostają w świecie. Żyjąc osobno lub wspólnie z innymi, są szczególnym eschatologicznym wizerunkiem niebiańskiej Oblubienicy i przyszłego życia, w którym Kościół zazna wreszcie pełni miłości do Chrystusa-Oblubieńca.

Pustelnicy i pustelnice, należący do starożytnych Zakonów lub do nowych Zgromadzeń, czy też podlegający bezpośrednio Biskupowi, przez wewnętrzne i zewnętrzne oderwanie od świata świadczą o przemijalności obecnej epoki, a przez post i pokutę ukazują, że nie samym chlebem żyje człowiek, ale słowem Bożym (por. Mt 4, 4). Tego rodzaju „życie na pustyni” jest wezwaniem skierowanym do bliźnich i do całej wspólnoty kościelnej, *aby nie traciła nigdy z oczu najwyższego powołania*, które polega na nieustannym przebywaniu z Panem.

Ostatnio odrodziła się też praktyka konsekracji *wdów*, znana od czasów apostołskich (por. *1 Tm* 5, 5. 9-10; *1 Kor* 7, 8) oraz konsekracja wdowców. Osoby te, składając wieczysty ślub czystości, przeżywanej jako znak Królestwa Bożego, konsekrują swój stan życia, aby poświęcić się modlitwie i służbie Kościołowi.

42. Życie braterskie, rozumiane jako życie wspólne w miłości, stanowi wymowny znak kościelnej komunii. Jest ono rozwijane ze szczególną pieczołowitością w Instytutach zakonnych i Stowarzyszeniach życia apostołskiego, w których życie we wspólnocie ma specjalne znaczenie. Jednakże wymiar braterskiej wspólnoty nie jest obcy ani Instytutom świeckim, ani też indywidualnym formom życia konsekrowanego. Pustelnicy, pogrążeni w swojej samotności, nie tylko nie wyłamują się z kościelnej komunii, ale służą jej swoim specyficznym charyzmatem kontemplacyjnym; dziewice konsekrowane, żyjące w świecie, urzeczywistniają swoją konsekrację przez szczególną więź komunii z Kościołem partykularnym i powszechnym. To samo dotyczy konsekrowanych wdów i wdowców.

DEKRET ŚWIĘTEJ KONGREGACJI KULTU BOŻEGO

Konsekracja dziewczic należy do najcenniejszych skarbów liturgii rzymskiej. Dziewictwo poświęcone Bogu, jako wzniosły dar, zostawił Jezus Chrystus swojej Oblubienicy w dziedzictwie. Dlatego od apostołskich czasów dziewczice poświęcały swoją czystość Bogu, przez co stawały się ozdobą Mistycznego Ciała Chrystusa i obdarzały je przedziwną płodnością. Święci Ojcowie świadczą, że Kościół, zapobiegliwa Matka, od starożytnych czasów przez uroczystą modlitwę konsekracyjną utwierdzał pobożne i trudne postanowienia dziewczic. Z biegiem wieków modlitwę tę otoczono innymi świętymi obrzędami i przyjęto do Pontyfikatu Rzymskiego, by jaśniej ukazać, że dziewczice poświęcone Bogu są obrazem Kościoła, Oblubienicy Chrystusa.

Sobór Watykański II postanowił, aby obrzęd konsekracji dziewczic poprawiono (por. *Konstytucja o liturgii świętej „Sacrosanctum Concilium”*, art. 80). Zgodnie z tym poleceniem Rada do wykonania Konstytucji przygotowała ten obrzęd, a papież Paweł IV zatwierdził go swoją apostołską powagą i polecił ogłosić. Na specjalne polecenie Papieża Święta Kongregacja Kultu Bożego ogłasza i postanawia, że mniszki, które mają do niego prawo, mogą wprowadzić go w życie od dnia 6 stycznia 1971 r. Po dokonaniu odpowiednich adaptacji.

Przekłady na języki krajowe, przygotowane staraniem Konferencji Episkopatu, oraz adaptacje obrzędów należy jak najprędzej przesłać do Świętej Kongregacji do zatwierdzenia.

Dekret obowiązuje bez względu na wszelkie przeciwnie zarządzenia.

W siedzibie Świętej Kongregacji Kultu Bożego,
dnia 31 maja 1970,
w święto Nawiedzenia Najświętszej Maryi Panny.